

SU 6008-2

LUCIE BÍLÁ ČLOVĚK MUSÍ BÝT TRPĚLIVÝ

Citlivé, muzikantsky vytříbené, plné nádherných melodií – třeba takhle by se dalo charakterizovat vánoční album Lucie Bílé, které si ve svém názvu hraje se zpěvaččiným uměleckým příjmením (Bílé vánoce Lucie Bílé). Je to deska, ve které Lucie předvádí jednu ze svých pěveckých poloh – pokoru, klid, ticho. I tohle umí dokonale. Její vánoční album bude už navždy patřit k nejúspěšnějším ve svém žánru. Za jeden měsíc a jeden den získalo statut Trojnásobné platinové desky.

Foto © Dušan Šimánek, 2010

Proč trvalo tak dlouho, než jste se odhodlala k natočení vánočního alba?

Mám pocit, že takovouhle vzácnost člověk nemůže dělat dřív; raději později, až k ní dospěje. Podobné album člověk nemůže vydávat každý rok. Jsem ráda, že jsem tak dlouho otálela; o to víc se snad moji posluchači těšili a těší. Podobně jsem léta kličkovala před pořadem Jana Krause, až jsem se s ním potkala na neutrální půdě, kde už na mě mohl být hodný. A další příklad: léta jsem utíkala před jakýmkoliv porotcováním, až mi teď televizní talentová soutěž přinesla krásná setkání s lidmi. Člověk musí být trpělivý; když není, může udělat chybu. Navíc jsem dosud hledala ten správný okamžik a ten správný čas, kdy jsem obklopena tenými nejlepšími.

Konkrétně?

Začnu Petrem Maláskem. S ním už máme odehrány spousty koncertů, je mezi námi krásné přátelství, navíc je to vzácný člověk. Pavel Horák, další vzácný člověk, je sborníkem chlapčeského sboru Boni Pueri, se kterým spolupracuji už sedmáct let. Dalším je textař Pavel Vrba, se kterým nic společného takhle velkého, jako je zmíněné vánoční album, dosud nemáme. Mám skvělou kostýmní návrhářku, skvělou vizážistku, skvělého manažera, spoustu dalších vynikajících spolupracovníků. S mnohými pracuji už řadu let; vyznávám princip loajality;

když se mi s nimi dobře dělá, proč je měnit? A musím zmínit i Supraphon. Po pětadvaceti letech jsem se vlastně vrátila domů, u Supraphonu jsem totiž vydala své první album.

Jaký byl „návrat domů“?

Vlastně jsem si to všechno naplno uvědomila možná až na křtu alba. Řadu let jsem nahrávala jinde – a najednou Supraphon přišel s krásnou, noblesní nabídkou, a všechno, na čem jsme se domluvili, s velkorysostí jemu blízkou, splnil. Včetně nádherného obalu, který nová deska má. Věřím, že když posluchači album uvidí, budou mít chuť si je i poslechnout; obal skutečně prodává, to je

moje letitá zkušenost. V Supraphonu se cítím být v bezpečí. Je mi tu dobře, jsem mezi lidmi, kteří si mě opravdu hýčkají. To je ohromně důležité; pro svoji práci dělám maximum a to samé vyžadují od svého okolí. Jsem na tu desku se vším všudy moc pyšná.

Budete u Supraphonu nahrávat i nadále?

Když přijdu s nějakým pokladem k firmě a ona se zachová tak noblesně jako Supraphon, to by bylo, abych u něj nevydala další cédečko!

Vaši vánoční desku chápu mimo jiné i jako podnět k zamyšlení, ušlechtnutí se, zastavení...

Vidíte, a já jsem se nikterak zásadně zamýšlet nechtěla. Šlo mi o to, aby vzniklo CD, které by bylo dobrým podkresem krásných vánočních dnů, úžasné štedrovečerní večere, rozbalování dárků a toho všeho, co by se v téhle době mělo dát, totiž že jeden druhého doma rozmazluje. Kdo ale chce, zamyslet se může. Texty Pavla Vrby jsou nádherné a přímo k tomu vybízejí: mezi řádky obsahují tolik nádhery, tolik skvělých postřehů... takové texty může psát jenom tak citlivý člověk, jakým je Pavel Vrba. Každý si v nich určitě najde to, co hledá. Někdo „jenom“ klid a vánoční náladu, někdo moudra a poezii, někdo zase pastvu pro oči. Jestli mě fotograf Dušan Šimánek vidí tak, jak mě vyfotografoval na titul, tak si myslí, že jsem hezká holka. (smích) Přitom to celé není o kráse mojí, ale o kráse jako takové, o čistotě a laskavosti, je tam ten křišťál, papírové šaty... Jsem ráda, že tuhle desku mám. Určitě bude dlouho jedním z mých největších pokladů.

Jak budou probíhat vaše Vánoce?

Jako každý rok: tatínek bude dělat řízky, maminka bramborový salát, celá rodina půjdeme k místní kapličky, zapálíme si svíčky, se sousedy si popřejeme krásné Vánoce, venku si dáme svačák – a poběžíme ke štedrovečernímu stolu a vánočnímu stromečku!

Foto © Martin Kubica

9. prosince Lucie Bílá převzala od ředitelky Supraphonu Ivy Milerové trojnásobnou platinovou desku za neuvěřitelný prodej alba Bílé Vánoce Lucie Bílé. Za 1 měsíc a jeden den se prodalo 39 tisíc CD. Společně s Lucií Bílou ocenění převzali producent desky Petr Malásek, zvukový mistr Michal Pekárek a textař Pavel Vrba.

KAREL GOTT

MÁM RÁD KLIPY S NÁPADEM A VTIPEM

Supraphon vychází vstříc neutuchajícímu zájmu o šestatřicetinasobného (!) Zlatého slavíka Karla Gotta: přichází s trojdiskovým kompletem DVD Mé písně. Fanoušci si tak mohou vhodně doplnit doposud vydaná CD, přičemž Karla Gotta uvidí mnohdy ve vzácných, dnes už nepříliš frekventovaných snímcích. Tenhle komplet by tak neměl chybět u nikoho, koho zajímá minulost i současnost české populární hudby a její mezníky.

Komplet obsahuje 86 základních skladeb a množství dalších v bonusech od 60. let dodnes. Byl jste u některé z nich překvapen? Připomněl jste si něco, co už jste zapomněl?

Mnohdy jsem překvapen byl a to mile. Na řadu písní nebo záznamů z live vystoupení jsem už totiž skutečně zapomněl. Věřím, že mile překvapení budou i ti, kteří si 3DVD-box zakoupí.

Jak dalece jste se podílel na dramaturgii kompletu?

Dramaturgii nechávám na Honzovi Adamovi, který je editorem mých supraphonských CD i DVD kompletů a také editorem mých internetových stránek. Má neuvěřitelný přehled o mé tvorbě, kterou si pečlivě archivuje, a v archívech dovede najít skutečné perly. Vždy mi připravil za dané desetiletí průřez tím, co pokládal za nejzajímavější a divácky nejvděčnější. Společně s Jarkem Voborným jsme pak vybírali a vybírali. Problém nebyl, co zařadit, ale co vynechat.

Komplet obsahuje i vaše filmové písně; na které role, režiséry a spoluherce vzpomínáte nejraději?

Těch rolí nebylo moc a nebyly nijak zásadní, protože jsem v nich byl za sebe sama nebo za zpěváka. Spíše než na ty role tak vzpomínám na režiséry. Na Jana Němce, který se mnou natočil v 60. letech na svou dobu novátorský klipový recitál Čas slunce a růží, na režiséra Jána Roháče, který stál za videoklipem k písni Zdvouřilý Woody, a filmem Kdyby tisíc klarinetů a za mým recitálem ze Slaného a z pražské Lucerny. A zapomenout nesmím na Eduarda Sedláře, který se mnou po smrti Jána Roháče natáčel zdařilé videoklipy a záznamy mých koncertů z pražské Lucerny a z pražské Sportovní haly.

Obecně – které vaše klipy jsou, podle vás, nejpovedenější?

Asi ty ze 60. let, kterým se ovšem

Foto: Petr Adámek 2010

tenkrát neříkalo videoklipy, ale televizní písničky.

Měl jste někdy s filmaři u natáčení klipů či záznamů vystoupení nějaké trable?

Na to si nevzpomínám.

Byla u nás v Česku (Československu) nějaká doba, podle vás, videoklipům a jejich kvalitě obzvláště nakloněná?

Každopádně už zmíněná 60. léta a také 80. léta, kdy se u nás začalo s natáčením videoklipů. Ty ovšem zdaleka nebyly tak dokonalé, jako jejich zahraniční vzory. Dál nemohu zasvěceně soudit.

Co říkáte současné tvorbě klipů s písněmi, ať už u nás nebo ve světě?

Oceňuji každý, který má vtip a nápad. Bohužel není v mých silách všechny sledovat, takže na současné

videoklipy nemám vyhraněný názor. Svou dokonalostí mne dodnes fascinují videoklipy Michaela Jacksona.

Jak často si doma pustíte DVD a jaká?

Spíš než já, si u nás DVD použít mé dcery. Já sám mám moc rád swingové DVD Robbie Williams v Royal Albert Hall. A moc se těším na to, až si teď o svátcích pustím DVD mého oblíbence Bobbyho Darina.

KAREL HOLAS POVĚSTI PRO NÁS BYLY HOZENOU RUKAVICÍ, KTEROU JSME ZVEDLI

František Černý, Ewa Farna
a Karel Holas při prezentaci 3CD

Foto © Martin Kubica

V jedné krabičce a krásně vypravený vychází komplet skupiny Čechomor a několika vypravěčů Pověstí moravských, českých a slezských hradů a zámků. To, co s úspěchem vycházelo postupně po dva roky, se teď ocitlo pěkně pohromadě. Perfektní záležitost pro milovníky Čechomoru, Miroslava Vladyky, Ewy Farne, Báry Hrzánové, Radka Pastrňáka a koneckonců i úchvatné Cimbálové muziky Martina Hrbáče, obecně skvělé hudby a vypravěčského umění, a samozřejmě i historie a literatury.

O projektu mluvíme s jedním z lídrů kapely Čechomor Karlem Holasem.

Které z těch tří CD – co se týče vyhledávání, komponování a interpretace písní – pro vás bylo nejtěžší? A proč?

Nejtěžší bylo udělat první CD, Pověstí moravských hradů a zámků. Chvilí trvalo, než jsme přišli na systém, jak s tímto projektem naložit. Vždy děláme různé experimenty, v tomto případě nám přišlo lepší udělat tento projekt v syrovější podobě. Celkově to pro nás byla velice zajímavá práce: s mluveným slovem jsme nikdy předtím nic nedělali. Byla to hozená rukavice a my jsme ji zvedli.

Jak byly jednotlivé pověsti vybírány?

Všechny pověsti vybrala producentka Naďa Dvorská ze Supraphonu

a my jsme k nim našli písně, které buď pověst přímo popsaly, nebo vypichovaly nějakou vlastnost, věc, motiv, zkrátka záležitost, které pro nás byly dominantní. Spolupráce s hudebníky a hosty, které jsme přizvali, byla velmi příjemná. Největší radost jsme měli z písní, na které jsme přizvali Hornáckou muziku majstra Martina Hrbáče. Tvoří ji skvělí muzikanti, se kterými jsme se už dlouho domlouvali, že něco společně vytvoříme.

Scházivali jste se s vypravěči ve studiu?

Ne, hudbu jsme nahrávali zvlášť, tu jsme měli na povel my, mluvené slovo Naďa Dvorská. Mohli jsme ale zasahovat do výběru „mluvčích“, ke každému dokonce existuje určitý příběh. Miroslav Vladyka s námi pracuje na charitě pro sdružení Pomocné tlapy. Když jsme pro tuto organizaci natáčeli první film, Vladyka nám do něj mluvil psa. Líbilo se nám to natolik, že jsme si ho vybrali k moravským pověstem. Báru Hrzánovou vybrala Naďa Dvorská a trefila se i do vkusu Čechomoru! Na slezské hradby jsme chtěli někoho, kdo má blízký vztah ke Slezsku, nejlépe i slezský přízvuk. Tak jsme si vybrali Ewu Farnu a Radka Pastrňáka.

Na jazykovou čistotu jste ostatně dbali i v hudební složce projektu...

Ano, spolupracovali jsme s lingvistkou Monikou Frantovou. Snažili jsme se, aby texty u moravských pověstí byly moravské, u českých české a u slezských slezské. Každá z uvedených oblastí obsahuje množství svérázných oblastí a nářečí. Některé výrazy jsou opravdu zajímavé, jde ale i o to, aby jim rozuměli posluchači.

Jak často hráváte písně z Pověstí na koncertech?

Na našich koncertech některé písničky skutečně hrajeme. Přijde nám fér, aby je posluchači slyšeli živě,

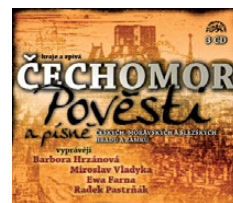
a nám se to koneckonců také líbí. Máme tedy radost z toho, že je můžeme zahrát. Obzvláště na hradech a zámcích se vyjímají skvěle, tam opravdu patří.

Narozdíl od jednotlivých alb je k názvu kompletu přidáno ke slovu „pověsti“ ještě slovo „písně“; asi aby bylo jasné, o co jde?

Ano, tenhle název je vystižen dobře, je z něho jasné co všechno komplet obnáší.

S jakými pocity tu krabičku se třemi cédéčky, tedy jakési završení celého projektu, třímáte v ruce?

Líbí se mi to. Je přitom zajímavé, jak se celá ta věc vyvíjela. Každá deska přišla na svět zvlášť, nějakou dobu to trvalo, teď končí všechny v jednom obalu. Myslím si, že byl dobrý počín takhle celý projekt završit. To, že se všechny pověsti ocitly pohromadě, je fajn. Myslím si, že pro sběratele i pro naše fanoušky to bude velice krásný vánoční dárek.

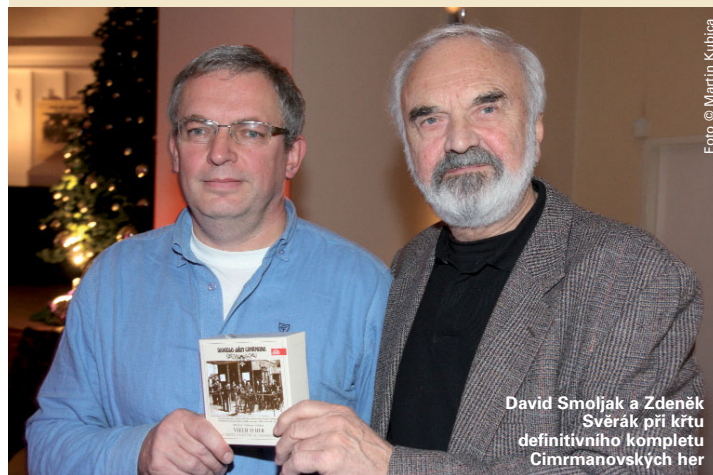
SU 5999-2

DIVADLO JÁRY CIMRMANA DEFINITIVNÍ KOMPLET 15 HER A 2 CD NAVÍC!

17CD box Všech 15 her a texty, na které se nedostalo dělá tečku za úspěšnou érou vydávání oblíbených her Zdeňka Svěráka a Ladislava Smoljaka.

Smoljak i Svěrák mají zásluhu na uvedení osobnosti fiktivního velikána a myslitele Járy Cimrmána do nejširšího povědomí. Jeho po léta objevované dílo se dostalo na zvukové nosiče i plátna kin. „Posluchači mají k dispozici třiadvacetileté snažení tohoto souboru. Bonusy komentují Smoljak se Svěrákem, šedesátistránková brožura obsahuje kompletní dokumentaci včetně historie Divadla Járy Cimrmána, kterou sestavil Smoljakův syn David.“ řekl supraphonský producent Jiří Tušl, který s tímto divadlem strávil téměř dvě desítky let. „Byla to nádherná práce už proto, že komunikujete s lidmi, kteří jsou skvělí.“ řekl ČTK.

„Čerpal jsem z dobového tisku – bylo to, jako když si prohlížíte rodinné album.“ podotkl David Smoljak předtím, než novinku spolu se Svěrákem a dalšími členy divadla přivítal na světě.

David Smoljak a Zdeněk Svěrák při křtu
definitivního kompletu
Cimrmanových her

Foto © Martin Kubica

YVONNE PŘENOSILOVÁ PÍSNĚ JSEM SI VYBÍRALA

V rámci supraphonského projektu Popgalerie vychází album jedné z našich nejvýraznějších a neoriginálnějších zpěvaček – Yvonne Přenosilové. Dáma se zajímavým hlasem a originálním projevem z českého posluchačského povědomí nezmizela ani v nucené dvacetileté pauze způsobené zákazem zpívání po sovětské okupaci Československa v roce 1968. Její česky, anglicky či italsky zpívané písně tu, i když třeba ilegálně, zněly stále. A znějí pořád, přitom jich po Listopadu 1989 ještě pár přibýlo.

Mám pocit, že jde o opravdu bohatý a s citem udělaný výběr vašich písní...

Je. Mně doposud vyšel pouze jeden podobně rozsáhlý výběr, tenhle jsme ale navíc rozšířili o písničky, které jsem nazpívala po roce 1989.

Jak těžké bylo vybírat na album písně?

Ne zase tak, jak by se mohlo zdát. Já jsem toho, popravdě řečeno, do okupace zase tolik nenatočila, těch písní je, myslím si, méně než třicet.

To se mi ani nechce věřit!

Je to tak. Já jsem i v mládí měla docela dobrý čich na písničky, byly dobré, takže se dostávaly do povědomí lidí. Natočila jsem jednu, zatímco někteří kolegové třeba deset, ale ta moje se stala hitem. Může se zdát, že jsem měla písní hodně a některé z nich byly hity, ale ony vlastně byly hity všechny.

Proč jste tolik nenatočila – z důvodu studia nebo to byla cílená uvážlivost?

Prostě jsem si vybírala. Nechtěla jsem točit na množství a to mi zůstalo dodnes. I proto svezepě odmítám natočit novou desku: vím, že lepší věci, než jsem měla v 60. letech, už nenatočím. Tehdy taky byla možnost vybírat si a natáčet písničky ze Západu. Ty se tu tenkrát nedaly koupit a v české verzi byly pro posluchače zajímavé, protože se s nimi mohli ztotožnit. Tahle věc dnes odpadá a, popravdě řečeno, mizí i schopní

skladatelé. Nechci nikomu škodit, některých komponistů, třeba Ondřeje Soukupa, si vážím, ale Karel Svoboda a někteří další tady už nejsou. Podobné je to s textaři, i když mnozí – především z mé generace – jsou stále činní a výborní. Touhu natočit novou desku ale nemám.

Když mluvíte o textařích, se kterými jste spolupracovala nejvíce a nejraději?

Začínala jsem s Olympikem v pásmu Ondráš podotýká, vystupovali jsme v Semaforu. Tehdy jsem natočila píseň Roň slzy, to je text Jirky Štaidla, a touhle jedinou písní jsem se odrazila dost daleko. Pak bylo založeno Divadlo Apollo, tvořili ho třeba bratři Štaidlové a Karel Gott, tam jsme spolupracovali, co se textů týče, především s Jiřím Štaidlem. Ten se posléze stal ředitelem Apolla. Dělal jsem i s Edou Krečmarem a s Rostou Černým. S Pavlem Vrbou jsem udělala jednu jedinou písničku, což mě mrzí, možná ho k něčemu ještě někdy přemluví. To bych si přála, protože jeho texty jsou dokonalé. Výjimečná byla nahrávka písně Zimní království. Karel Svoboda mi napsal melodii, text Zdeněk Rytíř. Byla to moje první a poslední spolupráce se Zdeňkem, a je nezapomenutelná.

Měli Češi rádi vaše písničky zpívané v jiných jazycích?

Asi ano, i když češtině rozuměli víc. Pro mě ale znalost jazyků měla jednu velkou výhodu: uměla jsem si

Foto © Jadrán Šulík

ty písničky vypošlechnout v originále a rozumět jim. Když interpret přebírá cizí písničku, je dobré, když ví, o čem se v ní zpívá. Naši textaři, kteří mi je pak textovali do češtiny, se povětšinou drželi, alespoň co do tematiky, původního textu. Musím říct, že ty české texty byly častokrát daleko lepší, než ty původní.

Bývaly o ty zahraniční písničky mezi vámi – kolegyněmi z branže – velké dohady?

V zásadě ne. Stal se pouze jeden případ, kdy jedna zpěvačka natočila na „můj“ původní základ k písni Roň slzy svůj hlas, já už jsem ji přitom měla natočenou. Redaktoři a moderátoři v rádiu z toho pak byli zmateni – ona okopírovala dokonale mě, já jsem předtím dokonale zkopírovala Brendu Lee... Od té doby jsme si o každém záměru převzít zahraniční píseň s kamarádkami říkaly. Byla to úžasná kolegalita. O písničky jsme se nehádkaly, naopak si je vzájemně nabízely.

Na vašem novém výběrovém albu jsou tři duety s Pavlem Bobkem. To jistě není náhoda.

To určitě není! Já jsem si moc přála tato dueta na desce mít, Supraphon souhlasil – a já jsem z toho měla velkou radost. Tyto písně jsme natočili brzy po mém polistopadovém návratu do Československa; byl to Pavlův výběr, ale nebylo co řešit, myslím si, že se nám povedly. Otextoval je Pavlův dvorní textař Vladimír Poštulka. Od začátku jsem věděla, že na mém novém albu by neměly chybět a taky tam nechybí.

Mimo jiné ukazují vaši country tvář.

Country se dnes často zaměňuje s tím, co tady bylo v době totality, myslím takové ty kotlíkářské písničky. Mnoho lidí to má takhle v mysli zakotveno. Country muzika udělala ale úžasný skok dopředu, na Svobod-

né Evropě jsem měla country pořad, ve kterém jsem ukazovala, že country hudba je už někde jinde, než bývala kdysi. Myslím si, že je to dobře. Před časem jsem dělala rozhovor s Rattlesnake Annie, a ona s moderní tváří country nesouhlasí. Annie je taková, řekněme, dřevní country zpěvačka, nemá ráda elektrické kytary, dechy a tak dál. Já si ovšem myslím, že dnešní country muzika je úžasná.

A z těch novějších je na vaší nové desce ještě píseň Karla Kryla Fešák. To taky není náhoda, vy jste byli na Svobodné Evropě s Krylem kolegové.

S Karlem Krylem jsem ráda spolupracovala, on byl vlastně tím, který mi řekl, že se u nás v rádiu nikdo nevěnuje country muzice. Díky jeho nápadu jsem se tedy country hudbou začala zabývat. Píseň s názvem Fešák mi Karel napsal na přelomu let 1988 a 1989. My jsme spolu tenkrát vysílali o Silvestrech, tahle písnička vznikla pro tuto příležitost, měli jsme ji ve vysílání živě zazpívat. Ani on ani já jsme ovšem netušili, že za rok už bude me oba v Praze a já ji tady natočím.

Máte pocit, že někdo takový, jako Karel Kryl, naší společnosti dnes chybí?

Těžko říct. Myslím si, že Karel Kryl byl výjimečný. Jako každý výjimečný člověk měl zvláštní schopnosti, oproti nám ostatním měl on ty svoje senzory hodně vyjeté. Cítil změny, které se mu nelíbily. Samozřejmě jsme všichni vítali, že padl komunismus, ale on dopředu cítil, jakým směrem se to u nás začne ubírat, a nebyl z toho šťastný. Kamarádi říkají, že to způsobilo jeho předčasnou smrt.

Svůj country pořad máte i dnes, byl v Česku!

Ano, na Country Rádíu. Jsem za to ráda a myslím si, že rádo je i rádio. V pořadu totiž hrávám písně, které z éteru často neznají.

HURVÍNEK MEZI OSLY

Miki Kirschner, autor nové nahrávky Divadla S+H poslal tentokrát Hurvínka mezi osly. Nedivte se, jsou to docela roztomilá zvířátka a je s nimi legrace. Na novém CD uslyšíte, kromě hýkání oslíků, také písničky. Hudbu k nim složil Jiří Škorpík, texty napsal Robin Král. Zpívají je nejen Martin Klásek a Helena Stáchová z Divadla S+H, ale i pan Jaroslav Kepka, který, stejně jako Gabriela Vránová či Aleš Procházka, přijali nabídku v této novince hostovat.

Foto © Martin Kubica

Helena Stáchová a Martin Klásek při křtu CD